

Arrest

nr. 147 602 van 11 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Hazara te zijn van etnische origine en afkomstig te zijn uit het dorp Aien van het district Qarabagh in de provincie Ghazni.

U diende een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op zes november 2008. In het kader van deze aanvraag verklaarde u dat uw ouders in Ghazni gestorven waren toen u nog een kind was en dat u als gevolg daarvan door uw oom werd opgevoed. Omdat deze bij de taliban aangesloten oom u mishandelde, trachtte te indoctrineren en aanspoorde om een zelfmoordaanslag te plegen, ontvluchtte u Afghanistan en trok u met een vriend naar Teheran, Iran, waar u de volgende twee jaar zou verblijven vooraleer naar België te trekken. Deze aanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen besloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 18 november 2008 omdat er

geen geloof kon worden gehecht aan uw herkomst uit Aien. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde deze beslissing in haar arrest van 2 maart 2009. Uw beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State werd verworpen op 27 april 2009.

Tussen 7 mei 2009 en 8 juli 2010 diende u zeven asielaanvragen in die door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werden genomen. Tegen geen van deze beslissingen stelde u een beroepsprocedure in.

Op 17 november 2010 diende u een negende asielaanvraag in bij de DVZ. In het kader van deze asielaanvraag volhardde u in de asielmotieven die u in het kader van uw vorige asielaanvragen reeds had uiteen gezet. Deze aanvraag werd door het CGVS opnieuw besloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 4 juni 2011. U tekende beroep aan tegen deze beslissing maar uw beroep werd door de RvV verworpen in haar arrest van 7 oktober 2011 omdat u niet terechtzitting verschenen bent en evenmin werd vertegenwoordigd.

U hebt België hierna niet verlaten. U diende een tiende asielaanvraag in op 13 juni 2014. In eerste instantie beriep u zich op dezelfde motieven als tijdens uw vorige negen asielaanvragen, hieraan toevoegend dat u bijkomende vervolging vreesde in Afghanistan omwille van uw verblijf in een kerk. Tijdens uw gehoor bij het CGVS op 6 augustus 2014 wijzigde u echter uw verklaringen en stelde u dat de waarheid was dat u omstreeks uw derde of vierde levensjaar Afghanistan reeds verlaten hebt met uw gezin en dat u zich met uw volledige gezin in Teheran gevestigd hebt, waar u verbleef tot aan uw vlucht naar België. U ontvluchtte Iran omdat u de discriminatie jegens illegale Afghanen beu was en bang was om naar Afghanistan te worden gerepatrieerd. Ten tijde van uw vertrek uit Iran, keerden uw ouders naar uw geboortestreek in Qarabagh terug. Uw vader stierf in 2011 een natuurlijke dood en uw moeder verblijft momenteel nog in Qarabagh.

Ter staving van uw huidige asielrelaas legt u geen documenten voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er ook in het kader van uw tiende asielaanvraag niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

In het kader van uw eerste asielverzoek kwamen zowel de Commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds tot de conclusie dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Aien in Qarabagh omdat uw kennis over het dagelijkse leven in Aien, alsook de politieke en veiligheidssituatie in Aien en omstreken uiterst beperkt bleek. Daarnaast kon u ook geen overtuigende verklaring geven voor het feit dat u kort voor uw asielaanvraag in België onder uw eigen naam in Duitsland had verklaard dat u in Kabul bent geboren, dat uw moeder en zus in Kabul verbleven en dat uw vader twee jaar eerder omwille van zijn politieke overtuiging was verdwenen, hetgeen geheel niet strookte met de verklaringen die u in België had afgelegd. In het kader van uw acht daaropvolgende asielaanvragen hield u vast aan uw verklaringen dat u in Aien (district Qarabagh, provincie Ghazni) geboren bent, dat uw beide ouders stierven toen u nog in Afghanistan woonde en dat u eind 2005, begin 2006 met uw vriend naar Teheran trok om aan uw oom te ontsnappen. U slaagde er evenwel niet in de ongeloofwaardigheid die reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld met betrekking tot uw herkomst te herstellen met nieuwe informatie of overtuigende nieuwe elementen.

Ook in het kader van uw huidige tiende asielaanvraag hield u aanvankelijk vast aan uw verklaringen zoals u die al tijdens al uw voorgaande asielaanvragen had afgelegd, zowel met betrekking tot uw verblijf in Afghanistan (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 19.06.2014, punt 5 en 10 en zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 3), als met betrekking tot uw problemen (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 19.06.2014, punt 15 en zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 4). Tijdens het tweede gehoor op de zetel van het CGVS in het kader van uw huidige asielaanvraag paste u echter uw verklaringen aan. U hield vol in Aien te zijn geboren, maar u stelde daar amper drie à vier jaar te hebben gewoond alvorens met uw ouders naar Iran te vluchten (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 3). U verklaarde dat uw ouders na uw vertrek uit Iran naar Afghanistan terugkeerden, waar uw vader in 2011 een natuurlijke dood stierf en dat uw moeder nog steeds in Aien verblijft (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 10).

In het kader van de evaluatie van deze nieuwe informatie wordt ten eerste gesteld dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Aangezien u uw

verklaringen op essentiële punten in uw relaas hebt aangepast na al meer dan zes jaar in België te hebben verbleven en nadat u al negen asielaanvragen had ingediend op basis van – telkens dezelfde- ongeloofwaardige verklaringen, kan er bezwaarlijk gesteld worden dat u voldaan hebt aan deze medewerkingsplicht.

De verklaring die u trachtte te geven voor het feit dat u gedurende al die tijd en tijdens al de door u doorlopen asielprocedures de waarheid hebt verzwegen en pas in het kader van uw tiende asielaanvraag met de door u beweerde waarheid op de proppen komt, is allesbehalve overtuigend. Zo stelde u dat plots tot het besef bent gekomen dat u de waarheid moest vertellen, en dat dit op aangeven van uw advocaat gebeurde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 3). Verder haalde u ook aan dat u jong en naïef was, gebrek aan levenservaring had en dat andere mensen u hadden aangeraden over uw werkelijke situatie te liegen (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 10). Men zou u hebben afgeraden om te zeggen dat u lang in Iran hebt gewoond, omdat u anders niet in aanmerking zou komen (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 3). Aangezien u al bij afloop van uw eerste asielprocedure op de hoogte was van het ongeloof van de Belgische asielinstanties betreffende de verschillende verblijfplaatsen die u in uw leven hebt gehad en van het feit dat u als gevolg hiervan geen status kon worden toegekend, is het dan ook vreemd dat u de door het CGVS en de RvV ongeloofwaardig geachte verklaringen nog zes jaar lang en gedurende acht andere asielprocedures aanhield.

Bovendien zijn ook uw nieuwe verklaringen met betrekking tot uw verschillende verblijfplaatsen en uw netwerk in Afghanistan ongeloofwaardig gebleken. Zo houdt u ook in uw huidige asielrelaas vast aan de verklaring dat u in het dorp Aien van het district Qarabagh in de provincie Ghazni bent geboren (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 2 en 3). Dit gegeven werd al in het kader van uw eerste asielaanvraag betwist door het CGVS en de RvV (zie supra). Daarenboven is het in het licht van uw nieuwe verklaringen dat u zich samen met uw ouders in Iran ging vestigen en dat uw beide ouders nog leefden toen u uit Iran vertrok des te vreemder dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag dermate slecht op de hoogte was van elementaire informatie betreffende uw beweerde regio van herkomst. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat uw ouders u hierover zouden hebben verteld. In dat opzicht is het ook vreemd dat u, toen u hiernaar gevraagd werd, niet in staat was om meer uitleg te geven bij de omstandigheden van het vertrek van uw gezin naar Iran. U verklaarde dat u jong was op het moment van uw vertrek naar Iran en dat u uw ouders nooit gevraagd hebt waarom ze destijds vertrokken zijn uit Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 3). Zelfs indien u op jonge leeftijd met uw gezin Afghanistan bent ontvlucht, kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat uw ouders u op latere leeftijd meer zouden vertellen over de reden waarom dit gebeurde of dat u hen hiernaar zou vragen- zeker in het licht van de moeilijke levensomstandigheden waaraan u en uw gezin volgens uw eigen verklaringen waren bloot gesteld (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 7, 8,10). Ook is het vreemd dat u, hoewel u nog steeds contact met uw moeder onderhoudt, niet weet hoe zij zichzelf sinds de dood van uw vader in 2011 kan onderhouden (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 10). U stelde tijdens uw interview dat u zichzelf afvraagt wie voor haar zorgt en vanwaar het geld komt, maar dat zij u niet wilde antwoorden toen u haar deze vragen stelde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 10). Het is niet aannemelijk dat u van deze essentiële informatie over de levensomstandigheden van uw eigen moeder niet op de hoogte zou zijn.

Verder worden nog een aantal ongerijmdheden opgemerkt in verband met de verklaringen die u tijdens uw huidige asielaanvraag hebt afgelegd met betrekking tot uw vermeende verblijf in Iran. Zo stelde u tijdens uw tweede interview voor het CGVS dat er veel Afghanen woonden in de wijken waar u met uw gezin hebt gewoond in Teheran, maar kon u evenwel niets zeggen over de achtergrond van deze mensen, van waar zij kwamen of wat hun verhaal was (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 4). U argumenteerde dat u weliswaar Afgaanse vrienden had, maar dat u hen daar nooit om gevraagd hebt omdat u niet nieuwsgierig was. Het is niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van de achtergrond van uw eigen vrienden die net als u deel uitmaakten van de onderdrukte Afgaanse gemeenschap in Iran. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat jullie, gelet op jullie gemeenschappelijke nationaliteit en cultuur, ten minste informatie uitwisselden over elementaire informatie betreffende jullie leven en het leven van jullie families in jullie thuisland Afghanistan. Daarenboven legt u bevreemdende verklaringen af over uw scholing in Iran. Gevraagd waarom u als kind in Iran niet naar school ging en pas een jaar voor uw vertrek een alfabetiseringscursus volgde, antwoordde u in eerste instantie dat Afghanen zonder geldige verblijfsvergunning niet worden toegelaten tot scholen in Iran (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 5). Nochtans antwoordde u op de meteen daaropvolgende vraag of er in Iran scholen zijn voor Afgaanse migranten dat er wel degelijk zo'n school is in Baqarabat (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 5). Gevraagd waarom u dan niet naar deze school ging, gaf u het bevreemdende antwoord dat u niet in school geïnteresseerd was (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 5).

Daarnaast valt het ook op dat uw verklaringen in verband met uw verblijf in Iran die u tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS in het kader van uw tiende asielerzoek hebt afgelegd, op bepaalde punten niet overeenstemmen met uw eerdere verklaringen uit uw eerste gehoor voor het CGVS in een voorafgaand onderzoek in het kader van hetzelfde asielerzoek. Zo antwoordde u tijdens dat eerste interview op de vraag of er ook Afghanen waren in Iran met een verblijfstatus dat er iemand was die daar geboren was die zei dat hij een kaart had, maar dat u niet wist wat voor kaart het was en dat u evenmin wist of die kaart tijdelijk dan wel permanent was (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 6). Nochtans hebt u tijdens uw tweede interview verklaard dat sommige vrienden van u kaarten hadden, die om de paar maanden werden verlengd en dat ze daar telkens veel geld voor betaalden (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 11). Ook is het treffend dat u tijdens uw eerste interview enkel Niruye Tezami kunt geven als dienst die illegalen zou controleren in Iran (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 6), maar dat u tijdens uw tweede interview naast deze dienst ook nog de Basidj en de Etalaat vermeldde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 11). Aangezien u een persoonlijke negatieve ervaring hebt gehad met iemand van de Basidj is het vreemd dat u deze dienst niet ook al tijdens uw eerste interview vermeldde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 7). In verband met de persoonlijke incidenten met betrekking tot pesterijen en discriminatie die u vermeldde tijdens het tweede interview, wordt vervolgens opgemerkt dat het vreemd is dat u deze incidenten al niet tijdens uw eerdere gehoren aanhaalde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 7 en 8). Nochtans werd u tijdens het eerste interview in het kader van uw tiende asielaanvraag uitdrukkelijk de vraag gesteld waarom u Iran verlaten hebt, maar antwoordde u toen enkel dat u wijzer was geworden, dat u meende in Iran geen toekomst te hebben en dat u vreesde naar Afghanistan te worden gerepatrieerd, zonder daarbij de ingrijpende persoonlijke incidenten waarbij u tot twee maal toe in elkaar werd geslagen, aanhaalde (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 9). Toen u tijdens uw tweede interview dan ook de vraag gesteld werd waarom u niet al tijdens uw eerste gehoor had gezegd dat u in Iran op die manier was behandeld, stelde u dat u dit niet gedaan had omdat u niet de enige Afghaan bent die dit heeft meegemaakt en dat zulke incidenten vaak voorkomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 8). Dit is echter geen bevredigende verklaring waarom u dergelijke ingrijpende gebeurtenissen in uw persoonlijk verhaal achterwege zou laten. Bovendien had u er tijdens al uw voorgaande interviews in al uw voorgaande asielerprocedures geen belang bij om te liegen over uw levensomstandigheden in Iran, aangezien u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag aankaarte dat u in Iran verbleven had en aangezien u deze verklaring ook telkens hebt volgehouden tijdens uw volgende procedures.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u ook in het kader van uw tiende asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Qarabagh gelegen in de provincie Ghazni. Evenmin hebt u aannemelijk gemaakt, zoals u in het kader van uw huidige asielaanvraag hebt verklaard, van de leeftijd van drie of vier jaar in Iran te hebben gewoond. Daarom kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen op deze plaatsen hebben voorgedaan en is dus ook uw asielerlaas ongeloofwaardig.

In verband met de vervolging die u in Afghanistan zou vrezen als gevolg van uw verblijf in een kerk wordt opgemerkt dat uit de verschillende geraadpleegde bronnen nergens blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Bovendien wordt in verband hiermee opgemerkt dat voor zover er in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het christendom, dit niet inhoudt dat u het risico loopt omwille hiervan daadwerkelijk te worden vervolgd. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Bovendien is het opvallend dat u tijdens uw gehoor verwees naar video- en fotomateriaal over uw verblijf in de kerk dat onder andere op youtube zou zijn verspreid, maar dat u geen concrete links kunt geven (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 12). Voorts is het treffend dat u, om het gevaar op uw eigen leven te demonstreren, verwijst naar de moord op een andere teruggestuurde Afghaan, maar niet weet wat zijn naam was, of hij al dan niet in een kerk heeft verbleven in België en waarom hij vermoord werd (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 12).

Bijgevolg maakt u ook in het kader van uw tiende asielaanvraag niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielerzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM en van de materiële motiveringsplicht minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In een vierde middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 EVRM.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare

nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste en negende asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst en asielrelaas. Bij arrest nr. 24 118 van 2 maart 2009 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing. Bij arrest nr. 68 157 van 7 oktober 2011 in het kader van verzoekers negende asielaanvraag werd het beroep verworpen omdat verzoeker ter terechtzitting niet was verschenen noch vertegenwoordigd werd.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van zijn huidige en tiende asielaanvraag aangebrachte asielmotieven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Er dient te worden opgemerkt dat u er ook in het kader van uw tiende asielaanvraag niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.*

In het kader van uw eerste asielverzoek kwamen zowel de Commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds tot de conclusie dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Aien in Qarabagh omdat uw kennis over het dagelijkse leven in Aien, alsook de politieke en veiligheidssituatie in Aien en omstreken uiterst beperkt bleek. Daarnaast kon u ook geen overtuigende verklaring geven voor het feit dat u kort voor uw asielaanvraag in België onder uw eigen naam in Duitsland had verklaard dat u in Kabul bent geboren, dat uw moeder en zus in Kabul verbleven en dat uw vader twee jaar eerder omwille van zijn politieke overtuiging was

verdwenen, hetgeen geheel niet strookte met de verklaringen die u in België had afgelegd. In het kader van uw acht daaropvolgende asielaanvragen hield u vast aan uw verklaringen dat u in Aien (district Qarabagh, provincie Ghazni) geboren bent, dat uw beide ouders stierven toen u nog in Afghanistan woonde en dat u eind 2005, begin 2006 met uw vriend naar Teheran trok om aan uw oom te ontsnappen. U slaagde er evenwel niet in de ongeloofwaardigheid die reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld met betrekking tot uw herkomst te herstellen met nieuwe informatie of overtuigende nieuwe elementen.

Ook in het kader van uw huidige tiende asielaanvraag hield u aanvankelijk vast aan uw verklaringen zoals u die al tijdens al uw voorgaande asielaanvragen had afgelegd, zowel met betrekking tot uw verblijf in Afghanistan (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 19.06.2014, punt 5 en 10 en zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 3), als met betrekking tot uw problemen (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 19.06.2014, punt 15 en zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 4). Tijdens het tweede gehoor op de zetel van het CGVS in het kader van uw huidige asielaanvraag paste u echter uw verklaringen aan. U hield vol in Aien te zijn geboren, maar u stelde daar amper drie à vier jaar te hebben gewoond alvorens met uw ouders naar Iran te vluchten (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 3). U verklaarde dat uw ouders na uw vertrek uit Iran naar Afghanistan terugkeerden, waar uw vader in 2011 een natuurlijke dood stierf en dat uw moeder nog steeds in Aien verblijft (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 10).

In het kader van de evaluatie van deze nieuwe informatie wordt ten eerste gesteld dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Aangezien u uw verklaringen op essentiële punten in uw relaas hebt aangepast na al meer dan zes jaar in België te hebben verbleven en nadat u al negen asielaanvragen had ingediend op basis van – telkens dezelfde-ongeloofwaardige verklaringen, kan er bezwaarlijk gesteld worden dat u voldaan hebt aan deze medewerkingsplicht.

De verklaring die u trachtte te geven voor het feit dat u gedurende al die tijd en tijdens al de door u doorlopen asielprocedures de waarheid hebt verzwegen en pas in het kader van uw tiende asielaanvraag met de door u beweerde waarheid op de proppen komt, is allesbehalve overtuigend. Zo stelde u dat plots tot het besef bent gekomen dat u de waarheid moest vertellen, en dat dit op aangeven van uw advocaat gebeurde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 3). Verder haalde u ook aan dat u jong en naïef was, gebrek aan levenservaring had en dat andere mensen u hadden aangeraden over uw werkelijke situatie te liegen (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 10). Men zou u hebben afgeraden om te zeggen dat u lang in Iran hebt gewoond, omdat u anders niet in aanmerking zou komen (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 3). Aangezien u al bij afloop van uw eerste asielprocedure op de hoogte was van het ongeloof van de Belgische asielinstanties betreffende de verschillende verblijfplaatsen die u in uw leven hebt gehad en van het feit dat u als gevolg hiervan geen status kon worden toegekend, is het dan ook vreemd dat u de door het CGVS en de RvV ongeloofwaardig geachte verklaringen nog zes jaar lang en gedurende acht andere asielprocedures aanhield.

Bovendien zijn ook uw nieuwe verklaringen met betrekking tot uw verschillende verblijfplaatsen en uw netwerk in Afghanistan ongeloofwaardig gebleken. Zo houdt u ook in uw huidige asielrelaas vast aan de verklaring dat u in het dorp Aien van het district Qarabagh in de provincie Ghazni bent geboren (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 2 en 3). Dit gegeven werd al in het kader van uw eerste asielaanvraag betwist door het CGVS en de RvV (zie supra). Daarenboven is het in het licht van uw nieuwe verklaringen dat u zich samen met uw ouders in Iran ging vestigen en dat uw beide ouders nog leefden toen u uit Iran vertrok des te vreemder dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag dermate slecht op de hoogte was van elementaire informatie betreffende uw beweerde regio van herkomst. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat uw ouders u hierover zouden hebben verteld. In dat opzicht is het ook vreemd dat u, toen u hiernaar gevraagd werd, niet in staat was om meer uitleg te geven bij de omstandigheden van het vertrek van uw gezin naar Iran. U verklaarde dat u jong was op het moment van uw vertrek naar Iran en dat u uw ouders nooit gevraagd hebt waarom ze destijds vertrokken zijn uit Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 3). Zelfs indien u op jonge leeftijd met uw gezin Afghanistan bent ontvlucht, kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat

uw ouders u op latere leeftijd meer zouden vertellen over de reden waarom dit gebeurde of dat u hen hiernaar zou vragen- zeker in het licht van de moeilijke levensomstandigheden waaraan u en uw gezin volgens uw eigen verklaringen waren bloot gesteld (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 7, 8,10). Ook is het vreemd dat u, hoewel u nog steeds contact met uw moeder onderhoudt, niet weet hoe zij zichzelf sinds de dood van uw vader in 2011 kan onderhouden (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 10). U stelde tijdens uw interview dat u zichzelf afvraagt wie voor haar zorgt en vanwaar het geld komt, maar dat zij u niet wilde antwoorden toen u haar deze vragen stelde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 10). Het is niet aannemelijk dat u van deze essentiële informatie over de levensomstandigheden van uw eigen moeder niet op de hoogte zou zijn.

Verder worden nog een aantal ongerijmdheden opgemerkt in verband met de verklaringen die u tijdens uw huidige asielaanvraag hebt afgelegd met betrekking tot uw vermeende verblijf in Iran. Zo stelde u tijdens uw tweede interview voor het CGVS dat er veel Afghanen woonden in de wijken waar u met uw gezin hebt gewoond in Teheran, maar kon u evenwel niets zeggen over de achtergrond van deze mensen, van waar zij kwamen of wat hun verhaal was (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 4). U argumenteerde dat u weliswaar Afgaanse vrienden had, maar dat u hen daar nooit om gevraagd hebt omdat u niet nieuwsgierig was. Het is niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van de achtergrond van uw eigen vrienden die net als u deel uitmaakten van de onderdrukte Afgaanse gemeenschap in Iran. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat jullie, gelet op jullie gemeenschappelijke nationaliteit en cultuur, ten minste informatie uitwisselden over elementaire informatie betreffende jullie leven en het leven van jullie families in jullie thuisland Afghanistan. Daarenboven legt u bevreemdende verklaringen af over uw scholing in Iran. Gevraagd waarom u als kind in Iran niet naar school ging en pas een jaar voor uw vertrek een alfabetiseringscursus volgde, antwoordde u in eerste instantie dat Afghanen zonder geldige verblijfsvergunning niet worden toegelaten tot scholen in Iran (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 5). Nochtans antwoordde u op de meteen daaropvolgende vraag of er in Iran scholen zijn voor Afgaanse migranten dat er wel degelijk zo'n school is in Baqarabat (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 5). Gevraagd waarom u dan niet naar deze school ging, gaf u het bevreemdende antwoord dat u niet in school geïnteresseerd was (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 5).

Daarnaast valt het ook op dat uw verklaringen in verband met uw verblijf in Iran die u tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS in het kader van uw tiende asielverzoek hebt afgelegd, op bepaalde punten niet overeenstemmen met uw eerdere verklaringen uit uw eerste gehoor voor het CGVS in een voorafgaand onderzoek in het kader van hetzelfde asielverzoek. Zo antwoordde u tijdens dat eerste interview op de vraag of er ook Afghanen waren in Iran met een verblijfstatus dat er iemand was die daar geboren was die zei dat hij een kaart had, maar dat u niet wist wat voor kaart het was en dat u evenmin wist of die kaart tijdelijk dan wel permanent was (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 6). Nochtans hebt u tijdens uw tweede interview verklaard dat sommige vrienden van u kaarten hadden, die om de paar maanden werden verlengd en dat ze daar telkens veel geld voor betaalden (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 11). Ook is het treffend dat u tijdens uw eerste interview enkel Niruye Tezami kunt geven als dienst die illegalen zou controleren in Iran (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 6), maar dat u tijdens uw tweede interview naast deze dienst ook nog de Basidj en de Etalaat vermeldde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 11). Aangezien u een persoonlijke negatieve ervaring hebt gehad met iemand van de Basidj is het vreemd dat u deze dienst niet ook al tijdens uw eerste interview vermeldde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 7). In verband met de persoonlijke incidenten met betrekking tot pesterijen en discriminatie die u vermeldde tijdens het tweede interview, wordt vervolgens opgemerkt dat het vreemd is dat u deze incidenten al niet tijdens uw eerdere gehoren aanhaalde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 7 en 8). Nochtans werd u tijdens het eerste interview in het kader van uw tiende asielaanvraag uitdrukkelijk de vraag gesteld waarom u Iran verlaten hebt, maar antwoordde u toen enkel dat u wijzer was geworden, dat u meende in Iran geen toekomst te hebben en dat u vreesde naar Afghanistan te worden gerepatrieerd, zonder daarbij de ingrijpende persoonlijke incidenten waarbij u tot twee maal toe in elkaar werd geslagen, aanhaalde (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 9). Toen u tijdens uw tweede interview dan ook de vraag gesteld werd waarom u niet al tijdens uw eerste gehoor had gezegd dat u in Iran op die manier was behandeld, stelde u dat u dit niet gedaan had omdat u niet de enige Afgaan bent die dit heeft meegemaakt en dat zulke incidenten vaak voorkomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 8). Dit is echter geen bevredigende verklaring waarom u dergelijke ingrijpende gebeurtenissen in uw persoonlijk verhaal achterwege zou laten. Bovendien had u er tijdens al uw voorgaande interviews in al uw voorgaande asielprocedures geen belang bij om te liegen over uw levensomstandigheden in Iran, aangezien u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag aankaarte dat u in Iran verbleven had en aangezien u deze verklaring ook telkens hebt volgehouden tijdens uw volgende procedures.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u ook in het kader van uw tiende asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Qarabagh gelegen in de provincie Ghazni. Evenmin hebt u aannemelijk gemaakt, zoals u in het kader van uw huidige asielaanvraag hebt verklaard, van de leeftijd van drie of vier jaar in Iran te hebben gewoond. Daarom kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen op deze plaatsen hebben voorgedaan en is dus ook uw asielrelaas ongeloofwaardig.

In verband met de vervolging die u in Afghanistan zou vrezen als gevolg van uw verblijf in een kerk wordt opgemerkt dat uit de verschillende geraadpleegde bronnen nergens blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Bovendien wordt in verband hiermee opgemerkt dat voor zover er in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het christendom, dit niet inhoudt dat u het risico loopt omwille hiervan daadwerkelijk te worden vervolgd. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Bovendien is het opvallend dat u tijdens uw gehoor verwees naar video- en fotomateriaal over uw verblijf in de kerk dat onder andere op youtube zou zijn verspreid, maar dat u geen concrete links kunt geven (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 12). Voorts is het treffend dat u, om het gevaar op uw eigen leven te demonstreren, verwijst naar de moord op een andere teruggestuurde Afghaan, maar niet weet wat zijn naam was, of hij al dan niet in een kerk heeft verbleven in België en waarom hij vermoord werd (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 12).

Bijgevolg maakt u ook in het kader van uw tiende asielaanvraag niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op

dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.”.

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker ontwikkelt een algemeen betoog en meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om rekening te houden met zijn profiel. Verzoeker geeft aan dat hij Afghanistan sinds zijn derde of vierde levensjaar heeft verlaten en naar Iran is gevlucht, aldaar meermaals gediscrimineerd werd door de Iraniërs, niet naar school kon omdat Afghanen niet werden toegelaten, hij minderjarig was toen hij naar België kwam en geweten is dat mensen die via het land naar Europa komen getraumatiseerd zijn.

Verzoeker gaat hiermee voorbij aan de concrete motivering zoals hoger vermeld. De Raad ziet niet in op welke wijze voormelde elementen het thans voorgehouden asielrelaas kunnen aannemelijk maken.

In het kader van onderhavige asielaanvraag gaf verzoeker immers pas tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal toe dat hij omstreeks zijn derde of vierde levensjaar Afghanistan had verlaten, dat hij zich met zijn volledige gezin in Teheran gevestigd had waar hij verbleef tot aan zijn vlucht naar België. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het feit dat verzoeker pas in het kader van zijn tiende asielaanvraag, en dan nog pas tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verklaringen aanpast en volledig andere verklaringen omtrent zijn verblijf en vluchtmotieven aflegt doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het feit dat hij bij aankomst in België minderjarig was doet hier dan ook geen afbreuk aan. Verzoeker was overigens reeds ten tijde van het indienen van zijn tweede asielaanvraag meerderjarig. Het gegeven dat algemeen geweten zou zijn dat mensen die via het land naar Europa komen getraumatiseerd zijn, wordt op geen enkele wijze aangetoond. Verzoeker attesteert evenmin waarom hij persoonlijk niet bij machte zou zijn geweest om reeds bij aanvang de zogenaamde waarheid te vertellen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij Afghanistan reeds sinds zijn derde of vierde levensjaar heeft verlaten, waardoor hij zich afvraagt hoe hij op de hoogte zou kunnen zijn van elementaire informatie over zijn beweerd regio, gaat hij volledig voorbij aan de concrete motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht het volgende vaststellen:

“Zo houdt u ook in uw huidige asielrelaas vast aan de verklaring dat u in het dorp Aien van het district Qarabagh in de provincie Ghazni bent geboren (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 2 en 3). Dit gegeven werd al in het kader van uw eerste asielaanvraag betwist door het CGVS en de RvV (zie supra). Daarenboven is het in het licht van uw nieuwe verklaringen dat u zich samen met uw ouders in Iran ging vestigen en dat uw beide ouders nog leefden toen u uit Iran vertrok des te vreemder dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag dermate slecht op de hoogte was van elementaire informatie betreffende uw beweerd regio van herkomst. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat uw ouders u hierover zouden hebben verteld. In dat opzicht is het ook vreemd dat u, toen u hiernaar gevraagd werd, niet in staat was om meer uitleg te geven bij de omstandigheden van het vertrek van uw gezin naar Iran. U verklaarde dat u jong was op het moment van uw vertrek naar Iran en dat u uw ouders nooit gevraagd hebt waarom ze destijds vertrokken zijn uit Afghanistan (zie gehoorverslag

CGVS dd. 06.08.2014, p. 3). Zelfs indien u op jonge leeftijd met uw gezin Afghanistan bent ontvlucht, kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat uw ouders u op latere leeftijd meer zouden vertellen over de reden waarom dit gebeurde of dat u hen hiernaar zou vragen- zeker in het licht van de moeilijke levensomstandigheden waaraan u en uw gezin volgens uw eigen verklaringen waren bloot gesteld (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 7, 8,10). Ook is het vreemd dat u, hoewel u nog steeds contact met uw moeder onderhoudt, niet weet hoe zij zichzelf sinds de dood van uw vader in 2011 kan onderhouden (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 10). U stelde tijdens uw interview dat u zichzelf afvraagt wie voor haar zorgt en vanwaar het geld komt, maar dat zij u niet wilde antwoorden toen u haar deze vragen stelde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 10). Het is niet aannemelijk dat u van deze essentiële informatie over de levensomstandigheden van uw eigen moeder niet op de hoogte zou zijn.”.

Ook waar verzoeker stelt dat hij in Iran meermaals gediscrimineerd werd door de Iraniërs, niet naar school kon omdat Afghanen niet werden toegelaten, hij minderjarig was toen hij naar België kwam, doet hij geen afbreuk aan de concrete motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker ook zijn verblijf in Iran sinds drie- of vierjarige leeftijd niet aannemelijk kan maken en dit gelet op volgende vaststellingen:

“Verder worden nog een aantal ongerijmdheden opgemerkt in verband met de verklaringen die u tijdens uw huidige asielaanvraag hebt afgelegd met betrekking tot uw vermeende verblijf in Iran. Zo stelde u tijdens uw tweede interview voor het CGVS dat er veel Afghanen woonden in de wijken waar u met uw gezin hebt gewoond in Teheran, maar kon u evenwel niets zeggen over de achtergrond van deze mensen, van waar zij kwamen of wat hun verhaal was (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 4). U argumenteerde dat u weliswaar Afgaanse vrienden had, maar dat u hen daar nooit om gevraagd hebt omdat u niet nieuwsgierig was. Het is niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van de achtergrond van uw eigen vrienden die net als u deel uitmaakten van de onderdrukte Afgaanse gemeenschap in Iran. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat jullie, gelet op jullie gemeenschappelijke nationaliteit en cultuur, ten minste informatie uitwisselden over elementaire informatie betreffende jullie leven en het leven van jullie families in jullie thuisland Afghanistan. Daarenboven legt u bevreemdende verklaringen af over uw scholing in Iran. Gevraagd waarom u als kind in Iran niet naar school ging en pas een jaar voor uw vertrek een alfabetiseringscursus volgde, antwoordde u in eerste instantie dat Afghanen zonder geldige verblijfsvergunning niet worden toegelaten tot scholen in Iran (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 5). Nochtans antwoordde u op de meteen daaropvolgende vraag of er in Iran scholen zijn voor Afgaanse migranten dat er wel degelijk zo'n school is in Baqarabat (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 5). Gevraagd waarom u dan niet naar deze school ging, gaf u het bevreemdende antwoord dat u niet in school geïnteresseerd was (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 5).

Daarnaast valt het ook op dat uw verklaringen in verband met uw verblijf in Iran die u tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS in het kader van uw tiende asielverzoek hebt afgelegd, op bepaalde punten niet overeenstemmen met uw eerdere verklaringen uit uw eerste gehoor voor het CGVS in een voorafgaand onderzoek in het kader van hetzelfde asielverzoek. Zo antwoordde u tijdens dat eerste interview op de vraag of er ook Afghanen waren in Iran met een verblijfstatus dat er iemand was die daar geboren was die zei dat hij een kaart had, maar dat u niet wist wat voor kaart het was en dat u evenmin wist of die kaart tijdelijk dan wel permanent was (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 6). Nochtans hebt u tijdens uw tweede interview verklaard dat sommige vrienden van u kaarten hadden, die om de paar maanden werden verlengd en dat ze daar telkens veel geld voor betaalden (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 11). Ook is het treffend dat u tijdens uw eerste interview enkel Niruye Tezami kunt geven als dienst die illegalen zou controleren in Iran (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 6), maar dat u tijdens uw tweede interview naast deze dienst ook nog de Basidj en de Etalaat vermeldde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 11). Aangezien u een persoonlijke negatieve ervaring hebt gehad met iemand van de Basidj is het vreemd dat u deze dienst niet ook al tijdens uw eerste interview vermeldde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 7). In verband met de persoonlijke incidenten met betrekking tot pesterijen en discriminatie die u vermeldde tijdens het tweede interview, wordt vervolgens opgemerkt dat het vreemd is dat u deze incidenten al niet tijdens uw eerdere gehoren aanhaalde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 7 en 8). Nochtans werd u tijdens het eerste interview in het kader van uw tiende asielaanvraag uitdrukkelijk de vraag gesteld waarom u Iran verlaten hebt, maar antwoordde u toen enkel dat u wijzer was geworden, dat u meende in Iran geen toekomst te hebben en dat u vreesde naar Afghanistan te worden gerepatrieerd, zonder daarbij de ingrijpende persoonlijke incidenten waarbij u tot twee maal toe in elkaar werd geslagen, aanhaalde (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 9). Toen u tijdens uw tweede interview dan ook de vraag

gesteld werd waarom u niet al tijdens uw eerste gehoor had gezegd dat u in Iran op die manier was behandeld, stelde u dat u dit niet gedaan had omdat u niet de enige Afghaan bent die dit heeft meegemaakt en dat zulke incidenten vaak voorkomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 8). Dit is echter geen bevredigende verklaring waarom u dergelijke ingrijpende gebeurtenissen in uw persoonlijk verhaal achterwege zou laten. Bovendien had u er tijdens al uw voorgaande interviews in al uw voorgaande asielprocedures geen belang bij om te liegen over uw levensomstandigheden in Iran, aangezien u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag aankaartte dat u in Iran verbleven had en aangezien u deze verklaring ook telkens hebt volgehouden tijdens uw volgende procedures.” Verzoeker slaagt er niet in deze concrete motieven die steun vinden in het administratief dossier, met de loutere stelling dat hij op een zeer gedetailleerde wijze antwoord heeft gegeven over zijn verblijf in Iran, te weerleggen.

Waar verzoeker verwijst naar zijn deelname aan een actie van Afghanen in een kerk in Brussel en dat hij ten gevolge hiervan als een afvallige persoon zal worden aanzien en in Afghanistan het risico zal lopen om door zijn familie, de lokale bevolking en de taliban vervolgd te worden, toont hij niet aan dat er derhalve een gegronde vrees voor vervolging is of dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen, aangezien hij er niet in slaagt zijn reële verblijfssituatie of herkomst aannemelijk te maken.

Bovendien stelt de Raad vast dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat er ook maar enige aanwijzing zou zijn dat hij in Afghanistan wordt gezocht/geviseerd omwille van zijn vermeende verblijf in een kerk. Dat er beelden van de deelname aan een kerkbezetting in een Brusselse kerk ruim verspreid zijn via Europese, Afrikaanse, Arabische en Aziatische zendingen en ze in Afghanistan deze beelden gezien hebben via de Afghaanse tv en ook via de satelliet tv kanalen, toont allerm minst aan dat men in Afghanistan op de hoogte is van zijn verblijf in een kerk. Dat hij via het gewoonterecht dan wel via de sharia-wetgeving vervolgd zou kunnen worden, doet aan voorgaande overwegingen allereerst geen afbreuk en wordt bovendien niet op objectieve wijze aangetoond. Verzoeker geeft een hele theoretische uiteenzetting weer over de verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht, doch hieruit blijkt niet dat, noch volgens Islamitisch recht noch volgens gewoonterecht, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden wordt. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat hij persoonlijk problemen zou kennen naar aanleiding van zijn verblijf in een Belgische kerk.

Waar verzoeker verwijst naar het gegeven dat hij volledig vervreemd is van de Afghaanse samenleving, dat hij gemarginaliseerd zal worden door zijn Afghaanse landgenoten en naar een algemeen rapport omtrent de situatie van terugkeerders, dient te worden opgemerkt dat dit slechts beweringen zijn, die verzoeker geenszins concreet aannemelijk maakt. Opnieuw gaat verzoeker eraan voorbij dat hij zijn reële verblijfssituatie of herkomst niet heeft aannemelijk gemaakt. Hetzelfde geldt voor het argument dat wanneer hij wordt teruggestuurd naar een land waar binnenkort een burgeroorlog kan uitbreken artikel 3 EVRM wordt geschonden. Dergelijke algemene beweringen volstaan bovendien niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Ook uit de bij de aanvullende nota van verzoeker gevoegde email aan het UNHCR en het mandaat van het UNHCR blijkt geenszins verzoekers afkomst of verblijf. Het attest waaruit blijkt dat verzoeker in 2006 een “basiscursus alfabetiseringsbeweging” heeft gevolgd in de provincie Teheran is slechts een fotokopie. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Overigens maakt verzoeker met het feit dat hij in 2006 een dergelijke cursus heeft gevolgd in Teheran en de foto's van verzoeker met zijn familie in Iran zijn bewering dat hij sinds zijn derde of vierde levensjaar in Iran heeft gewoond niet aannemelijk. Hetzelfde geldt voor de bij de aanvullende nota gevoegd brief waaruit blijkt dat verzoeker gemachtigd is om tijdelijk tot 9 oktober 2010 in de stad Ray te verblijven. Ook dit document is een (kleuren)fotokopie, waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. Uit het document blijkt overigens niet wanneer het werd opgemaakt en verzoeker de toestemming tot tijdelijk verblijf werd gegeven. Met geen enkel van de neergelegde documenten toont verzoeker overigens zijn beweerd herkomst uit Afghanistan aan.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst naar rechtspraak van de Raad moet worden benadrukt dat de door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347). De Raad stelt overigens vast dat in geen enkel van de door verzoeker aangehaalde arresten er sprake was van een discussie omtrent de herkomst of het verblijf van de asielzoeker, hetgeen *in casu* wel het geval is.

2.6. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde herkomst en verblijf kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

2.7. Door het feit dat verzoeker geen correct beeld biedt op zijn reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, hij de Belgische overheden verhindert zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De Raad benadrukt dat de aanvrager van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst, doch dat hij enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn regio van herkomst evenals over zijn recent verblijf. Verzoeker verhindert zodoende zowel de commissaris-generaal als de Raad om inzicht te krijgen in diverse wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF